

La benzinera, una historia amb final feliç

Llofriu és un llogaret del Baix Empordà (també se li diu «veïnat», «barri» i oficialment «agregat del municipi de Palafrugell»). Té 6,6 km² i uns 220 habitants.

La setmana passada els veïns vàrem rebre una notificació de l'Associació de veïns i amics comunicant-nos que el dissabte 10 de març hi hauria una reunió a les antigues Escoles de Llofriu, avui Centre Cívic, perquè l'alcalde, el de Palafrugell, volia conèixer la nostra opinió sobre un projecte que li havien presentat de construir una benzinera a la carretera C-66, banda nord, en un terreny que va des de la nova rotonda fins a les primeres cases del barri de la Barceloneta, de Llofriu.

A la reunió que efectivament l'Ajuntament va convocar a les 10 del matí, el local era ple.

L'alcalde d'ERC, Josep Piferrer Puig, que venia acompanyat de Jaume Palahí Agustí, regidor d'Urbanisme, va començar dient que se'ns explicaria el projecte, en acabar podríem fer preguntes i al final votàriem si hi estàvem d'acord o no, però el resultat no seria vinculant.

Això va provocar sorpresa i una mica d'impaciència seguit d'intervencions confoses i potser malhumorades. I llavors l'Alcalde va cridar a un tècnic que va intentar tranquil·litzar la gent explicant el projecte.

Ens en varen donar una còpia del que s'exhibia a la paret. Però hi havia poc per explicar: construcció arran de carretera de la benzinera amb un espai per a camions i cotxes, mànegues de subministrament, túnels de rentat i tota mena d'estris necessaris per al funcionament, i al bell mig un espai per a bar i botiga on hi hauria comoditats per als clients. El tècnic va afegir que la construcció era discreta i no molestaria el paisatge, i que si bé a la part del darrere del terreny no hi havia camí, ja estava previst parlar-ne amb el propietari i demanar un permís per fer-lo. I a més, va dir, tot i ser un terreny no urbanitzable hi ha una llei o una norma que permet autoritzar-hi la construcció d'una benzinera sempre, com és el cas, que es guardi la distància amb la carretera que exigeix la llei. Per que fa al soroll va assegurar que no n'hi hauria, que estava tot estudiat i revisat... Però no va dir res de l'interès que l'Ajuntament tenia en el projecte.

I poca cosa més. Informacions i tafaneries en veu baixa corrien entre el públic sobre els 30.566,20 m² que té el terreny com deia el document, que la propietat era del senyor Resclosa o de la seva dona la senyora Angelina Coll, propietària també d'Avícola Maria, que l'edifici de bar i botiga ocupava 122,47 m², els mateixos que la

rotonda, o que una benzinera al mig del poble era un desastre, es repetien, esverats, els uns als altres.

L'alcalde, a qui no li era fàcil mantenir l'ordre, va iniciar el torn de preguntes i la gent, ja animada, s'hi va bolcar sense fer cas de les veus que remugaven desenterrant notícies ja oblidades.

Les preguntes eren:

– És necessària una benzinera quan a pocs quilòmetres n'hi ha que funcionen bé i una mica més lluny d'altres de tancades per falta de clients?

– Quan i com sabrem el resultat de la votació?

– Com és possible que hi hagi gent empadronada o que paga l'IBI a Llofriu que no hagi rebut la convocatòria, i en canvi d'altres que ni estan empadronats ni pagaven l'IBI a Llofriu l'hagin rebuda?

– I si com diuen la votació no serveix per res, per què aquesta consulta?

– Quina garantia hi ha del resultat si el recompte de vots no és públic ni saben qui el fa?

– Si l'alcalde vol saber la nostra opinió, no tenim dret nosaltres a conèixer la seva?

– Què ha portat l'Ajuntament a treballar tant en un projecte si encara no ha pres la decisió de tirar-lo endavant?

Malgrat les veus que no paraven, l'alcalde va procurar respondre a tothom. I va explicar que ell no tenia opinió personal perquè la seva depenia del càrrec i el seu càrrec li demanava tenir en compte l'opinió dels veïns, i que per això ens havia convocat. Llavors un veí de tota la vida es va aixecar per recordar-li que la reunió no era una iniciativa ni un favor de l'Ajuntament, sinó que havia sigut l'Associació de Veïns i amics de Llofriu la que l'havia sol·licitat.

Ara votareu, va dir l'alcalde com si res, i el dilluns dia 12 sabreu el resultat que publicarem a la pàgina web de l'Ajuntament. Ja sabeu que no serà vinculant, va repetir.

Un altre veí també de tota la vida, depositari deuria ser de la Memòria del poble, va dir llavors que aquesta mateixa iniciativa amb un projecte més gran ja s'havia desestimat quan el govern socialista i en el seu nom l'alcalde Juli Fernández havia donat personalment el No a la propietat. Per què s'ha posat en marxa una altra vegada?, va preguntar algú encara.

Va ser l'última pregunta abans que la gent s'aixequés per anar a votar. I quan tot es va acabar, els de l'Ajuntament carregats amb les urnes se'n van anar a fer el recompte i nosaltres cap a casa a esperar els resultat, però tots amb la convicció que la gent de Llofriu havia dit No a la benzinera.

Avui dilluns hem conegut els resultats: 23 vots a favor i 57 en contra.

Ara només falta saber com s'acabarà el negoci de la benzinera.

...

Tot això passava el dissabte dia 10. I el dilluns 12 vam saber el resultat de les votacions que l'Ajuntament va penjar a la seva pàgina web tal com havia dit que faria, i avui, dijous 15, la Junta de Govern local de Palafrugell ha tancat definitivament la porta a la proposta de la gasolinera de Llofriu.

És sempre esperançador que els poders públics tinguin en compte l'opinió dels ciutadans i no es limitin a demanar-los el vot una vegada cada quatre anys. I també ho és que els ciutadans, la gent de Llofriu en aquest cas, hagin assistit a la reunió, hagin donat el seu parer amb claredat i contundència i així hagin aconseguit el que la majoria creien que era el millor per al poble.

Ho dic perquè vivim en una societat una mica apagada pel desànim, en què sobrevola a tothora el pensament que no hi ha res a fer contra la voluntat dels que manen, oblidant que som nosaltres els que els hem donat el poder, perquè nostres són el vot i la paraula. Potser la paraula no literalment, però sempre ens queda intentar que ens escoltin, demanant-ho i exigint-ho si cal, i si no ho aconseguim, sortint al carrer a denunciar i protestar.

És el nostre dret, és així com volem la democràcia, no com tantes vegades, convertida en una simple caricatura del que hauria de ser.

Un bon dia avui per a la nostra difícil democràcia, enhorabona a tots els que hi han posat el seu enteniment i la seva voluntat.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/03/17/benzinera-historia-final-felic/901790.html?utm_source=rss